

COMOEDIAE

DEEL I

COMOEDIAE

DEEL I

EDDY VAN GINCKEL

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789402153750

© Eddy Van Ginckel 2016

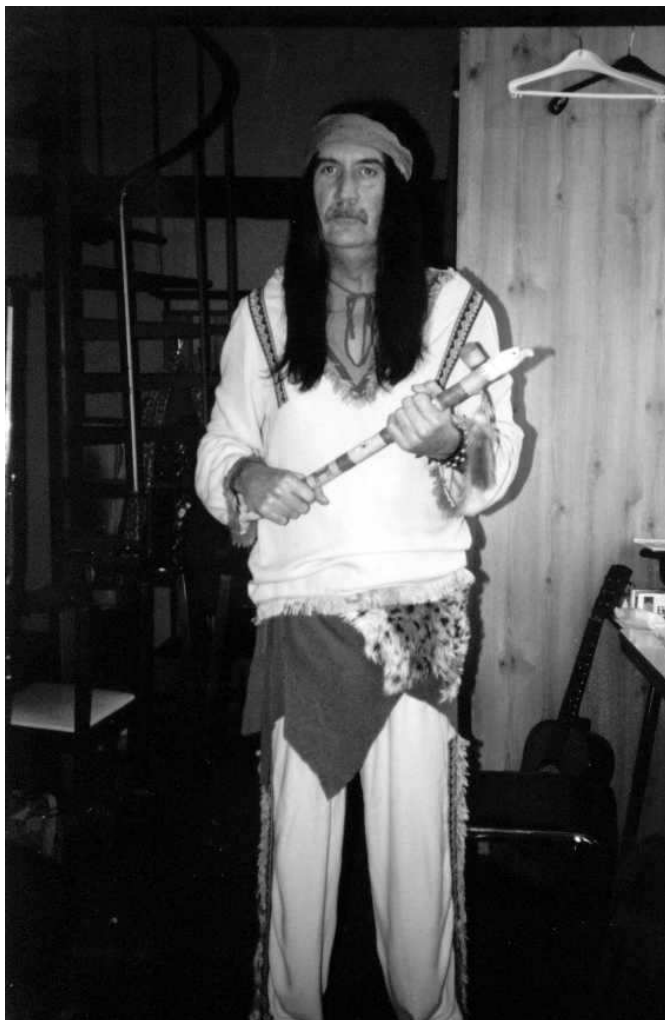
Beste lezer,

Het blijspel moet zowat het meest opgevoerde genre zijn in de theaterwereld. De gemiddelde toeschouwer wilt zich een avondje amuseren en hoopt om zeer uitbundig te kunnen lachen tijdens de voorstelling. Mensen willen graag ontsnappen aan de dagelijkse realiteit, ook al zit die steevast wel ergens in het blijspel verborgen. De meest tragische of rampzalige momenten uit het echte leven, worden komisch als je er van op een afstand naar kijkt. Het publiek lacht zich te pletter als de minnaar zich op de scène verstoppt in de kleerkast en vraagt zich op geen enkel moment af hoe hij dit zou beleven in de realiteit. Je houdt de mensen een spiegel voor en ze lachen. Dat is toch heerlijk. Niet? Auteur Eddy Van Ginckel schreef er een aantal, die nu gebundeld werden in dit eerste boekdeel, een boeiend naslagwerk voor de geïnteresseerde toneelliefhebbers.

Let wel: bij opvoering van elk stuk dient een aangifte te worden gedaan bij Sabam en zijn er uiteraard ook auteursrechten verschuldigd.

Meer informatie over alle andere toneelwerken, die de auteur in de loop der jaren neerschreef, kan u vinden op de website: www.eddyvanginckel.be.

Wij wensen u veel leesplezier en misschien tot binnenkort ergens in het theater.

INHOUDSTAFEL

VOORWOORD	blz 5
AFGANG	blz 9
AMBRAS OP DE MATRAS	blz 50
DE FAMILIE VAN ZWAM	blz 158
GROETEN EN WEG	blz 243
SNIPPERS	blz 287
WAT EEN STUK	blz 379
BLINDDATE PUNT BE	blz 435

AFGANG

Absurde Komedie

PERSONAGES:

MADAME DE VOS

MARTINE

DOKTER

DEEL 1

(Op het kabinet van de dokter. Dokter komt binnen, gevolgd door mevrouw De Vos en haar dochter Martine. Er hangt een plaat met daarop : "BIJ DE DOKTER," op de rugzijde van de plaat staat "IN EEN CAFE," maar dit is nu niet zichtbaar. De plaat wordt gedraaid bij aanvang van deel 2. Er hangt eveneens een schilderij. Het is een doek, waarop enkel twee lijnen staan geschilderd.)

DOKTER : Madame, juffrouw. Gaat maar zitten.

MADAME : Merci mijnheer dokter.

DOKTER : En? Vertel het eens. Wat mag het zijn? Hahaaaa! Hoort mij nu bezig ! Precies bij den beenhouwer. Wat mag het zijn? Hahaa ! Mag het een beetje meer zijn? Hahaa! Neen, neen, nu serieus. Vertel het eens. Wat scheelt er?

MADAME : Wel..eu...

DOKTER : Het zal niet veel zijn, zeker? U ziet er volgens mij kerngezond uit, alle twee.

MADAME : Merci.

DOKTER : Graag gedaan. Dat was het?

MADAME : Wel...eu.. niet echt, neen.

DOKTER : Allee zeg. Nu maakt ge me curieus.

MADAME : Ja, mijnheer dokter, we zitten alle twee met een probleem.

DOKTER : Madammeke, problemen zijn gemaakt om op te lossen. Vertelt het eens. Wat is 't probleem?

MADAME : Zullen we met mijn probleem beginnen misschien?

DOKTER : Dat is eender, madame. Zegt het maar.

MADAME : Wel, ik... Ik slaap de laatste tijd zoveel, mijnheer dokter.

DOKTER : Allee gij?

MADAME : Ja, serieus. Dat kan volgens mij niet gezond zijn. Ik slaap veel te veel. En dromen. Ook zoiets. Deze nacht bijvoorbeeld heb ik gedroomd dat ik het gras aan 't af rijden was.

DOKTER : Och god...

MADAME : Ja. Met een grasmachien. Een op den elentriek. Met een kabel eraan van honderd meter. Gele draad. Knalgeel.

DOKTER : Honderd meter knalgele draad?

MADAME : Ja. Ik had in feite maar twintig meter nodig, maar hij stond in promotie in de Makro.

DOKTER : In de Makro?

MADAME : U kent toch de Makro?

DOKTER : Vaag ja...

MADAME : Verleden week had ik een hele bangelijke droom. Dan was ik aan 't winkelen in de Makro.

DOKTER : U viel in 't slaap in de Makro?

MADAME : Maar neen! Ik heb gewoon gedroomd dat ik aan 't winkelen was.

DOKTER : Hebt u een kaart van de Makro?

MADAME : Bijlange niet. Ik kom daar nooit.

DOKTER : Als ge wilt moogt ge mijn kaart gebruiken.

MADAME : Dat is heel vriendelijk, mijnheer dokter, maar ik ga alleen maar naar de Makro in mijn droom.

DOKTER : Och allee...

MADAME : Ja. En verleden week heb ik in zo'n droom honderd meter draad gekocht.

DOKTER : Ach zo... Hoe wist u dat die in promotie stond?

MADAME : Dat wist ik niet. Daarbij, of dat die nu echt in promotie stond dat weet ik niet. Dat was gewoon in mijne droom.

DOKTER : Die draad, madame, was dat anderhalve carré of twee carré?

MADAME : Dat verschil ken ik zelfs niet.

DOKTER : Allee komaan, dat verschil ziet ge goed, zenne.

MADAME : Mijnheer dokter, dat heeft nu toch geen enkel belang.

DOKTER : Het zal wel anderhalve geweest zijn.

MADAME : Dan kan goed zijn...

DOKTER : Die van twee carré zetten ze nog niet te rap in promotie.

MADAME : Ik weet het echt niet, mijnheer dokter.

DOKTER : Ik denk dat ik nog ergens de folder van verleden week heb liggen. Wil ik eens zien?

MADAME : Neen, dat is niet nodig, dank u.

DOKTER : Het is anders een klein moeite, zenne.

MADAME : Neen, echt niet.

DOKTER : Bon. U kocht dus die draad in uw droom?

MADAME : Ja. En nu kwam die draad terug voor in een andere droom.

DOKTER : O ja, hij hing aan uw grasmachien.

MADAME : Just. Aan mijn grasmachien. En nu droomde ik dat ik het gras aan 't afrijden was. Ik reed altijd maar over en weer met dat grasmachien, uren aan een stuk. Maar 't hielp niet. Tegen dat ik de derde pand had gedaan, was de eerste pand al terug bijgegroeid.

DOKTER : Degoutant.

MADAME : Héél degoutant. Ne mens kan zo bezig blijven, hé.

DOKTER : Ja, dat is waar...

MADAME : Op de duur was ik steendood. Steendood van al dat gras af te rijden.

DOKTER : En?

MADAME : En wat?

DOKTER : Wat hebt u dan gedaan?

MADAME : Dan ben ik wat gaan liggen.

DOKTER : In 't gras.

MADAME : In 't gras ? Neen, neen, ik ben op mijn bed gaan liggen.

DOKTER : In uw droom.

MADAME : Ja, natuurlijk, in mijn droom. In werkelijkheid lag ik al.

DOKTER : In 't gras.

MADAME : Bijlange niet! Ik lag al in mijn bed, maar dan droomde ik dat ik in mijn bed kroop.

DOKTER : U zijt zeker dat u al lag vóór dat u droomde dat u ging liggen?

MADAME : Ik denk het wel. Ik droom alleen als ik slaap en slapen doe ik altijd liggend.

DOKTER : Bon. U lag en dan droomde u dat u ging liggen. En dan zijt u in uw droom in slaap gevallen?

MADAME : Ja. Maar in feite sliep ik al.

DOKTER : Ja? O ja, natuurlijk... U sliep dus twee keer?

MADAME : Twee keer?

DOKTER : Enfin ja, dat heeft nu weinig belang. U sliep dus?

MADAME : Ja. En dan begon ik in mijn droom te dromen dat ik aan 't dromen was dat ik het gras aan 't afrijden was.

DOKTER : Och god allee...

MADAME : Denkt u dat daar een boodschap in zit, mijnheer dokter?

DOKTER : Een boodschap? Wel ja... 't is te zeggen... Het wilt misschien zeggen dat ge dringend uw gras moet afrijden.

MADAME : Mijnheer dokter, wij wonen op 't vierde.
Wij hebben geen hof. En gras nog minder.

DOKTER : Dat is raar.

MADAME : Ja, hé?

DOKTER : U hebt ook geen afspraak met de coiffeur of zo?

MADAME : Niet dat ik weet.

DOKTER : Dat is eigenaardig.

MADAME : Ik weet het. Martine! Blijft uit uw oor!

MARTINE : Ja zeg...

MADAME : Sebiet zit ge er door.

MARTINE : Das toch mijn oor, hé!

MADAME : 't Is al goed, kinneke.

DOKTER : Weet u misschien nog hoeveel u betaald hebt voor die gele draad?

MADAME : Neen, dat weet ik niet meer.

DOKTER : Ook niet bij benadering?

MADAME : Neen, zelfs dat niet.

DOKTER : Het had gekund, hé madame, het had gekund.

MADAME : Ja, dat is waar...

DOKTER : Als ik het goed versta hebt u die draad eigenlijk niet nodig? Juist, hé?

MADAME : Dat is juist, ja.

DOKTER : Spijtig dat u niet weet hoeveel u er voor betaald hebt.

MADAME : Ik heb er echt geen gedacht van.

DOKTER : Anders zou ik misschien die draad van u kunnen over kopen? Wat moet ge er voor hebben?

MADAME : Maar ik heb geen draad.

DOKTER : Hoe? En ge zegt dat ge honderd meter hebt gekocht in de Makro.

MADAME : Jaja, maar dat was toch niet écht.

DOKTER : Dat was niet echt? U waart mij voor de zot aan 't houden?

MADAME : Maar bijlange niet! Ik heb dat gekocht in mijn droom!

DOKTER : O ja, juist. Dat is waar. Dat was in uw droom. Hebt u dat meer? Zo'n dromen?

MADAME : Regelmatig.

DOKTER : Bijvoorbeeld?

MADAME : Verleden week. Verleden week droomde ik dat ik pannenkoeken aan 't bakken was. Héél de nacht heb ik pannenkoeken gebakken. Om zot te worden.

DOKTER : Dat zal wel zijn. Ne mens bakt wat bijeen op een hele nacht, zeker?

MADAME : Ja, dat was een hele berg.

DOKTER : Hebt u ze opgegeten ook?

MADAME : O neen, 't was in mijn droom.

DOKTER : Jaja, natuurlijk. Maar u hebt ze misschien opgegeten in uw droom?

MADAME : Neen. Trouwens, ik lust geen pannenkoeken. En ons Martine is er ook niet zot van.

DOKTER : U bakte dus pannenkoeken... zomaar?

MADAME : Dat moet zijn. Er was niemand om ze op te eten.

DOKTER : Eigenaardig.

MADAME : Dat vind ik ook.

DOKTER : Om niet te zeggen: stom.

MADAME : En voor de rest slaap ik altijd maar. Ik slaap en slaap, en ik ben altijd maar moe. Altijd maar moe.

DOKTER : En ?

MADAME : En? Maar, mijnheer dokter, begrijpt u dat dan niet? Mijn tijd gaat gewoon allemaal verloren door te slapen. Ik doe bijna niks anders meer.

DOKTER : Luistert, madame.

MADAME : Martine ! Blijft uit uw neus!

MARTINE : Zéééééég...

MADAME : Kunt gij nu niet gewoon stilzitten?

MARTINE : Stilzitten? Ik doe niet anders. Ik heb nog niks mogen zeggen.

MADAME : 't Is goed. Zwijgt maar al met uw praat.

MARTINE : Jaja...

DOKTER : Luistert, madame... De slaap is geen onderbreking van activiteit. Het is gewoon een andere vorm van activiteit. Verstaat u? Ons lichaam functioneert anders. Slapen is óók leven. In deze toestand komen we fysiek terug op krachten.

MARTINE : Daar is anders niet veel van te merken. Als ze wakker is loopt ze rond als een zombie.

DOKTER : Ach zo... Gaat u vroeg slapen?

MADAME : Vroeg genoeg.

DOKTER : Wanneer?

MADAME : Altijd stipt om twaalf uur.

MARTINE : Soms iets later. Na de herhaling van 'Iedereen Beroemd.'

MADAME : Ja, dat zie ik graag,...

DOKTER : En als u gaat slapen, bent u dan gereed voor de slaap?

MADAME : Gereed voor de slaap? Wat bedoelt u daarmee?

DOKTER : Luistert. Het feit van vroeg of laat onder de dekens te kruipen hangt samen met het persoonlijk temperament. Goesting hebben om te gaan slapen heeft voor een deel te maken met onze lichaamstemperatuur. Overvallen worden door een gevoel van slaap houdt verband met de afscheiding van bepaalde hormonen, zoals cortisol. En die afscheiding begint niet voor ieder van ons op hetzelfde tijdstip. Zijt ge nog mee? Gaat u op het verkeerde tijdstip naar bed, dan ontstaat desynchronisatie, een toestand van onbehagen dus.

MADAME : En dat heb ik nu?

DOKTER : Dat zou kunnen, madame.

MADAME : Het zou kunnen?

DOKTER : Met zekerheid is dat moeilijk te zeggen natuurlijk. Slaapt u alleen?

MADAME : Dat hangt er wat vanaf.

DOKTER : Allee begot.

MADAME : Of dat het winter of zomer is.

DOKTER : Och god... En wanneer slaapt u dan alleen?

MARTINE : In de winter niet, maar in de zomer zit onze pa altijd in 't buitenland voor een maand of zes en dan slaapt ze alleen. Of dat onze pa alleen slaapt, dat weet ik niet.

MADAME : Martine, moeit u niet!

MARTINE : Ja, 't is al klaar, zeg...

DOKTER : Wat doet uw echtgenoot, als ik dat mag vragen?

MADAME : In bed?

DOKTER : Neen, madame, van job.

MADAME : O, van job. Ja, hoe moet ik dat uitleggen...

MARTINE : Onze pa vliegt over en weer tussen Italië en Canada.

MADAME : Ja. Hij heeft een heel verantwoordelijke job.

DOKTER : Och zo, hij is piloot?

MADAME : Wel eu... niet echt.

DOKTER : Neen?

MARTINE : Neen, mijnheer dokter, onze pa is parttime drugkoerier. Hij doet dat alleen in de zomermaanden. In de winter is hij in België om zijn zwart geld wit te wassen.

MADAME : Dat klopt ongeveer, ja.

DOKTER : Allee zeg, drugkoerier,... En brengt dat wat op?

MADAME : We mogen niet klagen.

DOKTER : En nu is hij volop aan 't werk?

MADAME : Juist.

DOKTER : Momenteel slaapt u dus alleen?

MADAME : Eu... ja, nu wel, ja...

DOKTER : Dan zit daar misschien de oorzaak.

MADAME : O ja? Dat versta ik niet, zenne.

DOKTER : Soms verdringt men zijn intiemste verlangens, madame. U weet het misschien zelf niet, maar de kans is groot dat u in uw binnenste snakt naar een partner en dat u zich door dat gemis verschuilt achter de slaap.

MARTINE : Ge wilt toch niet zeggen dat ons ma onze pa mist?

MADAME : Martine! Gaat ge nu zwijgen !!

MARTINE : Ja, 't is al goed. Als ik niks niet meer mag zeggen.

MADAME : Mijnheer dokter is aan 't woord.

DOKTER : O ja?

MADAME : Vertelt maar voort, mijnheer dokter.

DOKTER : Bon. Het gemis verschuilt u dus achter de slaap. U sluit uw ogen en uw wereld verandert. Uiteraard is de nacht een afspiegeling van uw leven overdag. Het is dus onwaarschijnlijk dat u droomt over een intieme partner. Uw leven overdag is saai, en dus zijn uw dromen ook saai. Juist?

MADAME : Mijn dromen zijn nu niet bepaald opwindend, dat is juist. Maar ik versta niet goed wat dat met mijn teveel slapen te maken heeft.

DOKTER : Uw overdreven slapen heeft alles te maken met een soort depressie die u doormaakt. U zijt depressief door het gemis aan een slaappartner en daarom slaapt u veel te veel.

MADAME : Wat moet ik dan doen, dokter?

DOKTER : Daar zijn wij, doktoers, goed voor, hé madame. Ik zal u iets voorschrijven. *(schrijft en geeft haar het papiertje)*

MADAME : Wat is dat? Een adres? Wat moet ik met dat adres?

DOKTER : Dat is mijn privaat adres, madame. Ik verwacht u vanavond rond negen uur.

MADAME : Vanavond? Kan u mijn probleem oplossen, mijnheer dokter?

DOKTER : Ik hoop van wel. Vanacht slaapt u bij mij.

MADAME : Wablief?

DOKTER : Bij mij, madame. Vanaf nu zullen wij samen het bed delen. Ik zal u geven wat u onbewust verlangt. U zal zien dat uw slaapritme gunstig zal worden beïnvloed.

MADAME : U zit mij voor de zot te houden?

DOKTER : Madame. Ik neem mijn beroep ernstig. Ter wille van de patiënten moet zelfs een dokter bepaalde offers brengen. Ik pak serieuze risico's, madame. Mijn eigen slaapritme wordt misschien dermate gestoord dat ik zelf een behandeling zal nodig hebben. Daarom vraag ik ook een absolute medewerking. Slaapt u naakt?

MADAME : Eu.. neen.

DOKTER : Allee, kom, niet zwanzen, hé.

MADAME : Neen, echt niet.

DOKTER : Dat gaat dan veranderen. We slapen samen, maar wel naakt. Is dat in orde voor u?

MARTINE : Dat gaat schoon zijn...

MADAME : Hoor ik u nog?

DOKTER : Naakt is toch geen probleem, hoop ik?

MADAME : En uw vrouw?

DOKTER : Mijn vrouw? Wat is er met mijn vrouw? Wat heeft mijn vrouw hier mee te maken?

MADAME : U slaapt toch samen met uw vrouw, neem ik aan?

DOKTER : Uiteraard.

MADAME : Wat gaat die zeggen nu ze ineens uit haar eigen bed wordt gezet om vervangen te worden door een patiënte?

DOKTER : Uit haar bed wordt gezet? Ik zie niet in waarom.

MADAME : O neen?

DOKTER : Mijn echtgenote slaapt gewoon verder waar ze nu slaapt: op haar eigen kamer.

MADAME : Ik dacht dat u zei dat u samen sliep...

DOKTER : Op haar eigen kamer, met mij en met u daarbij. Trouwens, het bed is groot genoeg en het is niet de eerste keer dat ons zoiets overkomt. Ze zal onmiddellijk instemmen en de situatie begrijpen. Maakt u zich niet ongerust, madame.

MADAME : Allee... Om negen uur dan, mijnheer dokter?

DOKTER : Negen uur. Ja, dan hebben we nog eventjes de tijd om mekaar voor te stellen. Het zou nogal eigenaardig overkomen om het bed te betreden nadat mijn echtgenote reeds de slaap zou gevat hebben, verstaat u? Ze zou te hard verschieten de volgende morgen. Juist, hé? Ik stel u liever eerst voor.

MADAME : Ja, dat versta ik...

DOKTER : Dat was het dan, madame?

MADAME : Moet u mij nu niet onderzoeken of zo?

DOKTER : Onderzoeken, madame?

MADAME : Dat is toch normaal? Of niet?

DOKTER : Hoe bedoelt u?

MADAME : Allee ja, 't is te zeggen.. Ik veronderstel nu toch dat het normaal is als ge naar den dokter gaat dat die u dan onderzoekt. U hebt mij alleen een paar vragen gesteld en dat was het dan. Ik weet het toch niet, zenne.

DOKTER : Aaaaa, ja ja ja.. ik begrijp het al. Een onderzoek. U bedoelt met inbegrip van ontbloting van bepaalde lichaamsdelen ?

MADAME : Bijvoorbeeld.

DOKTER : Als u mij wilt volgen, madame. (*gaat met mevrouw De Vos naar andere zijde, waar paravant staat*) Alstublieft, madame. (*mevrouw achter paravant*) Kleed u maar helemaal uit.

MADAME : Wablief? Helemaal?

DOKTER : Helemaal.

(we zien een aantal kledingsstukken die over de paravant worden gehangen door mevrouw De Vos. De dokter blijft de ganse tijd staan kijken naar mevrouw De Vos en we zien zijn blik gaandeweg veranderen)

DOKTER : Tis goed zo, madame. Stopt maar. Alleen efkens 't soutienneke uit, alstublieft. Oké. Dik in orde. Ge moogt u terug aankleden.

MADAME : Terug aankleden? U zwanst toch?

DOKTER : Ja, se, doet er uw goesting mee. Als u liever nog wat in uw blootje door de kamer paradeert, mij niet gelaten, zenne.

MADAME : 't Is goed, ik heb het verstaan. Ik zal me wel aankleden.

DOKTER : Bon. Dat was het dan, madame?

MADAME : Eu.. neen. Ik kom eigenlijk ook voor ons Martine.

DOKTER : U komt voor ons Martine? Allee vooruit. Ik weet niet of dat ze thuis is, zenne. Wil ik eens efkens gaan zien?

MADAME : Neen, mijnheer dokter: ONS Martine. Martine, mijn dochter.

DOKTER : O, pardon. U zijt Martine?

MARTINE : Ja, mijnheer dokter.

DOKTER : Dat wilt ook lukken, hé. Mijn vrouw heet ook Martine.

MARTINE : Serieus?

DOKTER : Bijlange niet. Allee vooruit, zeg het eens, meiske. Wat mankeert ge?

MARTINE : Ik mankeer niks.

DOKTER : Ge mankeert niks.

MARTINE : Neen. Maar ons ma wou persé dat ik mee kwam. Ik ben blij dat ik ook eens wat tekst heb. Ik zit er al heel de tijd bij voor spek en bonen.

DOKTER : Jaja, dat begrijp ik. Maar u mankeert dus niks?

MADAME : Ons Martine is ongerust.

MARTINE : Maar dat is niet waar. Gij zijt ongerust, ik niet.

MADAME : Komaan, zenne. We zijn alle twee ongerust.

DOKTER : En waarover zijt ge ongerust?

MARTINE : Over niks.

MADAME : Jawel. Ge zijt al heel de week ongerust.

DOKTER : Ge moet geen bang hebben, kind. Tegen mij kunt ge alles zeggen.

MARTINE : Ons ma is ongerust omdat ik een week over tijd ben.

MADAME : Een week? Al bijna 14 dagen.

MARTINE : Dat is niet waar.

MADAME : O neen?

MARTINE : Morgen is 't tien dagen.

MADAME : Hier zie. Voilà. Dan moet ge niet zeggen een week, hé. Tien dagen is al anderhalve week.

DOKTER : Bon. 10 dagen over tijd dus. En als ik zo vrij mag zijn om dat te vragen: wat is er juist over tijd?

MARTINE : Mijn vodden.

MADAME : Martine !!

MARTINE : Ik kan er toch ook niet aan doen, hé ma, dat dien dokter traag van begrip is.

MADAME : (*terug achter paravant uit*) Martine! Ge hangt het uit, hé.

DOKTER : Bon. Uw vodden. Ge bedoelt dat de menstruatie is uitgebleven?

MARTINE : Tien dagen te laat. Das nu toch geen ramp, hé.

MADAME : Het begint met tien dagen, maar voor ge het weet zit ge aan twee maanden.

MARTINE : Wie zegt dat?

MADAME : Neen? Ik heb het ook eens voorgehad, kinneke. En voor ik er erg in had, was ik bevallen van een dochter.

MARTINE : Ja, dat weet ik. Dat heb ik al honderd keer moeten horen.

DOKTER : Goed.

MADAME : Goed? Vindt gij dat goed?

DOKTER : Neen, ik bedoel: goed. Bon. Dat zijn dus de feiten. 10 dagen te laat. En is er een bepaalde reden om u enigszins ongerust te maken?

MADAME : Hoe bedoelt u?

DOKTER : Heeft uw dochter in de voorbije weken enige vorm van gemeenschap gehad?

MARTINE : Bijlange niet.

MADAME : En ik moet dat geloven?

MARTINE : Als dat zo was dan zou ik dat wel gezegd hebben.

MADAME : Ja, dat zal wel...

MARTINE : Echt. Ik zou dat hebben gezegd.

MADAME : Daar geloof ik niks van. Ik heb dat in de tijd ook tegen niemand gezegd.

MARTINE : Ik ben niet zoals gij.

MADAME : O neen? Daar ben ik nog niet zo zeker van.

MARTINE : Ik zou het gezegd hebben, dat weet ik zeker.

MADAME : O ja? En onze pa dan?

MARTINE : Wat er daar mee? Die zit nog gemakkelijk vier maanden in 't buitenland.

MADAME : Jaja, maar als die te weten komt dat ge betrekkingen hebt gehad, gaat dat alleszins niet uw beste dag zijn.

MARTINE : Gij gaat dat vertellen tegen hem?

MADAME : Waarom niet? Die moet dat weten, vind ik.

MARTINE : Maar ik heb toch niks gedaan.

MADAME : Ik geloof u niet, Martine.

DOKTER : Allee. Zegt u nu eens eerlijk. Hebt u seks gehad met een jongen?

MARTINE : Neen. Ik zeg het toch.

MADAME : Komaan, Martine. Geeft dat dan toch toe.

MARTINE : Godverdoeme zeg !! Als ik nu niks heb gedaan, heb ik toch niks gedaan, zeker!! Voor de laatste keer: ik heb me door niemand laten vogelen!! Oké!!!!???

MADAME : Excuseert u mijn dochter, mijnheer dokter. Ze is helemaal overstuur. En dat slaagt direct over op haar taalgebruik.

DOKTER : Ik hoor het. Allee vooruit. We vatten het efkens samen. Ge hebt met niemand seksuele betrekkingen gehad en ge zijt nu tien dagen over tijd. Wel, juffrouw, ik zou mij in dat geval niet te veel zorgen maken. Het is een fenomeen dat nogal eens meer voorvalt. Neemt u de pil?

MADAME : Neen.

DOKTER : Ik vroeg het aan uw dochter, madame.

MADAME : Dat weet ik. Neen, mijnheer dokter. Mijn dochter pakt de pil niet.

DOKTER : Is er misschien iets gebeurd de afgelopen weken? Iets dat u zenuwachtig heeft gemaakt, misschien? Een indringende gebeurtenis?

MARTINE : Indringende gebeurtenis? Ik heb toch al gezegd dat ik geen seks heb gehad. Gaat ge dat blijven vragen of wat?

DOKTER : Ik bedoel: een gebeurtenis, iets dat is blijven hangen. Allee ja, ik bedoel: iets...eu... dramatisch, een sterfgeval of iets anders ?

MARTINE : Het komt volgens mij allemaal door de trouw van onze buurman.

MADAME : Ja, dat is ook een eigenaardig huishouden, dat is waar...

DOKTER : Waarom? Wat doet hij dan, uw buurman?

MARTINE : Mag ik het vertellen?

DOKTER : Alstublieft.

MADAME : Wat heeft mijnheer dokter daar nu aan?

MARTINE : Zo krijgt hij misschien een beter inzicht in de dingen die ik mij aantrek, hé ma.

MADAME : En dat gaat helpen of wat?

DOKTER : Ge kunt nooit weten, madame. De oorzaak van allerlei kwalen ligt dikwijls op een onnozel plaatsje.

MARTINE : Voilà. Ik heb het nog gezegd tegen ons ma, maar zij zei dat het daar allemaal niks mee te maken heeft.

DOKTER : Ik denk niet dat uw moeder bevoegd is om zich daarover uit te spreken.

MADAME : Och god, allee. Ge zijt bedankt.

DOKTER : Welke studies hebt u gedaan, madame?

MADAME : Welke studies? Waarom moet ge dat weten?

DOKTER : Zomaar.

MADAME : Snit en naad.

DOKTER : En nadien?

MADAME : Nadien? Niks. Alleen snit en naad.

DOKTER : Onbevoegd dus. Als ik een chirurg was geweest, had ik er nog kunnen inkomen – maar nu kan ik alleen maar vaststellen dat u totaal, maar dan ook totaal, onbevoegd bent in deze materie.

MADAME : Het is al lang goed, ik heb het begrepen, mijnheer dokter.

DOKTER : Ja? Anders wil ik u nog eens uitleggen, zenne.

MADAME : Dat is niet nodig. Ik heb het verstaan.

DOKTER : Bon. Vertelt u me dan maar eens rustig wat er aan de hand is met uw buurman.

MARTINE : Mag ik het vertellen?

DOKTER : O ja, anders zou ik het niet vragen, hé.

MARTINE : Wel, luistert. Onze buurman trouwde met een weduwe die een volwassen dochter had. Door dat trouwen werd die dochter dus zijn stiefdochter. Op een

schone dag kwam zijn vader op bezoek, werd verliefd op die stiefdochter en trouwde met haar. Vanaf dan werd zijn stiefdochter zijn stiefmoeder. Zijn vrouw kreeg een zoon. Die werd automatisch de schoonbroer van zijn vader, want hij is de halfbroer van zijn stiefdochter, diegene die met zijn vader getrouwd is. Maar aangezien zijn zoon de broer is van zijn stiefmoeder, is hij eigenlijk ook zijn nonkel. Tot daar ging het nog. Maar nu kreeg de vrouw van zijn vader ook een zoon. Dat is dus eigenlijk zijn broer, omdat hij de zoon is van zijn vader, maar eigenlijk ook zijn kleinkind, omdat het een zoon is van zijn stiefdochter. Zijn eigen vrouw is zijn grootmoeder, omdat ze de moeder is van zijn stiefmoeder en daardoor is hij in feite de kleinzoon van zijn eigen vrouw. Nu doordat hij getrouwd is met zijn grootmoeder, is hij niet alleen de echtgenoot en de kleinzoon van zijn vrouw, maar in feite ook zijn eigen grootvader. En omdat ik mij dat allemaal aantrek ben ik de laatste tijd een beetje overspannen. Verstaat ge, mijnheer dokter?

DOKTER : Ik...eu... ik kan het me voorstellen..

MADAME : Zou dat er iets mee te maken kunnen hebben, mijnheer dokter?

DOKTER : Absoluut. (*schrijft iets voor*)

MARTINE : Ziet ge het nu. En gij maar zeggen dat het allemaal niet zo erg is.

MADAME : Ja, kind, ge hebt gelijk.

DOKTER : Alstublieft. Ik heb u pilletjes voorgeschreven. Pakt er drie per dag, na de maaltijden.

MARTINE : Na het eten.

DOKTER : Alstublieft.

MARTINE : Moet ik mij ook nog uitkleden, mijnheer dokter?

DOKTER : Heel graag, juffrouw.

MADAME : Allee, mijnheer dokter, is dat nu echt nodig?

DOKTER : Nodig? Niet echt, neen. Waarom?

MADAME : Als het niet nodig is, dan zie ik niet goed in waarom ons Martine zich ook moet uitkleden.

DOKTER : Ge hebt gelijk, ik kan feitelijk voorts voor vandaag. Maar de volgende keer hebt ge wel prijs natuurlijk.

MARTINE : Merci, mijnheer dokter.

MADAME : Hoeveel is 't, mijnheer dokter?

DOKTER : Hé?

MADAME : Mijn schuld. Hoeveel is mijn schuld? Voor de consultatie.

DOKTER : Consultatie?

MADAME : Het visiet.

DOKTER : O ja... Juist. Dat is dan 35, alstublieft.

MADAME : Vijf en dertig? Amai dat is goedkoop.

DOKTER : Als u het zegt, madame.

MADAME : Op de repetitie was dat toch meer, hé?

DOKTER : Ja, maar toen gebruikten we briefjes van de monopoly, geen echt geld.

MADAME : Godjummenas, das waar ook.

(vrouw betaalt)

MADAME : Kunt u terug van vijftig?

DOKTER : Neen.

MADAME : Dat is dan een probleem. Ik heb niet anders als vijftig.

DOKTER : En ik heb niet kleiner dan honderd.

MADAME : Hebt gij geld bij, Martine?

MARTINE : Ik zal eens zien. *(gaat in geldbeugel)* Een briefje van twintig en eentje van vijf. Hoeveel was 't?

DOKTER : Vijf en dertig.

MARTINE : Wacht, hé... Mijnheer dokter heeft niks anders dan een briefje van honderd. Het was vijf en dertig. Honderd min vijf en dertig is vijf en zestig. *(de handelingen van onderstaande tekst worden tegelijk uitgevoerd)* Mijnheer dokter geeft het briefje van

honderd aan mij, ik geef eentje van twintig aan ons ma, ons ma geeft haar briefje van vijftig en dat briefje van twintig van mij aan den dokter. Vijftig en twintig is zeventig, maar honderd min vijf en dertig was eigenlijk vijf en zestig, dat scheelt dus vijf. Nu geeft mijnheer dokter het briefje van vijftig en het briefje van twintig aan mij en ik geef mijnheer dokter het briefje van vijf omdat we daarjuist met een verschil van vijf zaten. En nu denk ik dat het is opgelost.

MADAME : Dat klopt niet, zenne. Ik had daarjuist een briefje van vijftig en ik moest vijf en dertig betalen. Waar is mijn overschot?

MARTINE : Dat is waar. Gij moet nog vijftien terugkrijgen.

DOKTER : Nog vijftien?

MARTINE : Alstublieft.

DOKTER : Ik heb een briefje van vijf.

MARTINE : Dat is te weinig.

DOKTER : Ik zal u dat van vijf al geven. Dan hebt ge tien te goed van mij.

MADAME : Merci, mijnheer dokter. Maar volgens mij klopt het niet, zenne. Ik had een briefje van vijftig en ik moest vijf en dertig betalen. Ik heb een briefje van vijf en ik zou nu eigenlijk vijftien in totaal moeten hebben.

MARTINE : Ik gaan dat oplossen. Geeft dat briefje van vijf aan mij en ik geef u er eentje van twintig voor in de plaats. Das evengoed, hé ma.

MADAME : Allee vooruit. Merci, kinneke.

DOKTER : En moet ik dan niks meer geven?

MARTINE : Neen, maar ge moet nog wel vijf en dertig krijgen van mij voor het visiet.

DOKTER : Ja, ik dacht al.

MARTINE : Ik zal vijf en vijftig geven.

DOKTER : Dan moet ik nog twintig aan u. Maar ik heb niet kleiner dan honderd.

MADAME : Ik zal die twintig efkens voor u voorschieten. Hier Martine. (*geeft twintig aan Martine*)

DOKTER : Goed. Doet me er wel aan denken dat ik die straks aan u geef, madame.

MADAME : Ik doe u er wel aan denken, ge moet geen bang hebben. (*dokter stopt zijn geldbeugel in zijn zak*)

MARTINE : Zeg, mijnheer dokter.

DOKTER : Ja, meiske.

MARTINE : Steekt gij uw portefeuille altijd los in uw zak?

DOKTER : Ja. Dat is een gewoonte, denk ik.

MARTINE : Is dat niet gevaarlijk?

DOKTER : Gevaarlijk? Ik zou niet weten waarom.

MARTINE : Ik wil wedden voor twintig euro dat ik uw portefeuille uit uw zak kan halen, zonder dat ge dat voelt.

DOKTER : Ja, dat zal wel.

MARTINE : Serieus.

MADAME : Ja, Martine, ik verschiet alle dagen van u. Dat hebt ge dan toch zeker niet van mij geleerd, zoiets.

MARTINE : We hebben een nieuwe meester op 't school en die heeft mij dat geleerd.

DOKTER : Interessante school.

MARTINE : Wat denkt ge, mijnheer dokter? Wedden voor twintig euro?

DOKTER : Allee vooruit, 't is goed, probeert maar eens.

MARTINE : Als ge efkens wilt rechtstaan.

DOKTER : Allee. (*dokter recht, Martine tot bij dokter*)

MARTINE : De meester heeft gezegd dat ge de mensen eerst moet afleiden, dat helpt. (*ze maakt met één hand een beweging en graait dan met de andere hand de portefeuille uit de zak van de dokter*)

DOKTER : Proficiat. Maar ik heb het wel gevoeld, zenne.

MARTINE : Serieus?

DOKTER : Jaja, ik voelde het héél goed. Ge hebt verloren.

MARTINE : Spijtig. Alstublieft. *(geeft 20 euro aan dokter)*

DOKTER : Neen, neen, laat maar.

MARTINE : Neen, mijnheer dokter. Eerlijk is eerlijk. Ik heb de weddenschap verloren.

DOKTER : Okee. Merci. *(neemt geld aan)*

MARTINE : Als ge wilt wedden, moet ge ook tegen uw verlies kunnen, vind ik.

DOKTER : Dat is heel juist, kind. Bon. Dan zijn we rond, zeker.

MADAME : Ge kunt misschien ineens die twintig euro aan mij geven, dan moet ik u daar al niet meer aan laten denken.

DOKTER : Dat is ook waar. Alstublieft, madame. *(geeft 20 euro aan madame)* Allee, tot...eu.. negen uur. *(geeft dames de hand)*

MARTINE : Ik slaag een toertje over.

DOKTER : Pardon?

MARTINE : Dat ik straks niet mee kom. Ons ma komt wel alleen.

DOKTER : Ik begrijp het.

MARTINE : *(merkt schilderij op)* Is dat van u?

DOKTER : Dat schilderij? Neen, dat hing hier al. Ik heb het maar laten hangen. Stom, hé?

MARTINE : Stom? Ik weet niet.

DOKTER : Dat zal kunst zijn, zeker.

MARTINE : Absoluut. En er straalt zoveel van uit.

DOKTER : O ja?

MARTINE : Ongetwijfeld.

DOKTER : Wat maakt u er dan van?

MARTINE : Ik zou zeggen... *(bekijkt schilderij nauwkeurig)* Het is een op pantheïstische grondslag berustende mystiekfilosofische wereldbeschouwing met

brahmanistische elementen en zowel een sensitieve secularisatie als een thermogene bron voor de echte kunstliefhebber.

DOKTER : Serieus?

MARTINE : Zeker. De combinatie van conformisme is niet alleen ekwidistant door zijn vormgeving, maar het verborgen pointillisme, le pointillisme caché, het sensorische sensualisme, la sensualité sensorique, én de bijzondere sensibele sereniteit wat het doek duidelijk uitstraalt, doet mij denken aan de saturatie van de clupea sardina.

DOKTER : Allee zeg...

MARTINE : De pyrosfeer rondom de kern, de crux interpretum van de schijnbaar universele horizontale limitatie en pas op: ge ziet duidelijk de invloeden van het fauvisme, het kubisme, het poëtisch-abstracte in de compositie, het surrealistische instinctieve opposante karakter van de verticale limitatie en het purisme van het geheel. Allee ja, dat is mijn mening, verstaat ge?

DOKTER : Jaja, natuurlijk.

MADAME : Daar kunt ge mee voort zeker?

DOKTER : Ik denk het wel, ja.

MADAME : Dan zijn we er maar eens terug mee weg.

DOKTER : Bon. Allee. Ik gaan ineens mee naar buiten.

MADAME : Dringend naar een patiënt ?

DOKTER : Neen, madame, dringend naar de hoek. Na al die emotie moet ik zo rap mogelijk een pint pakken. Antistress, verstaat ge? En dan ga ik naar huis, het gras afrijden en pannenkoeken bakken voor de kleinkinderen.

MADAME : Och zo... (*dan tot Martine*) Martine ! Loopt recht !

MARTINE : Zééég.

MADAME : Als ge afgaat, moet ge dat altijd doen in stijl. Zo. (*doet het haar voor*)

MARTINE : Allee vooruit dan... Zo goed?

MADAME : Veel beter, kinneke. Dat is al veel beter.
(*ALLEN AF*)

DEEL 2

(*Madame De Vos op, gevolgd door haar dochter Martine. Ze draait de plaat om en er staat nu "IN EEN CAFE."* Ze zoeken een plaats en gaan beiden zitten aan een tafeltje.)

MADAME : Wat moet gij hebben?

MARTINE : Niks.

MADAME : Martine, begint weer niet, hé!

MARTINE : Ik heb geen dorst.

MADAME : Pakt dan een stuk chocolat.

MARTINE : Ma, ik moet niks hebben. Klaar?

MADAME : Jaja, 't is al goed. Ik pak al rap een koffietje en dan gaan we naar huis. Ziet gij ieverans een garçon?

MARTINE : Ik heb nog ik weet niet hoe veel huiswerk.

MADAME : Daar hebt ge sebiet meer dan tijd genoeg voor.

MARTINE : Als ik het niet af krijg is dat uw schuld.

MADAME : Nu gaan we hier niet overdrijven, hé kinneke. Nu ineens hebt ge 'ik weet niet hoe veel huiswerk.' Maar als ge thuis op uw kamer muziek aan 't spelen zijt, telt dat niet.

MARTINE : Ik zeg al niks niet meer.

MADAME : Dat zal 't beste zijn.

MARTINE : Maar komt niet zagen dat ik teveel buizen heb en mijn jaar moet overdoen.

MADAME : Martine, alstublieft...

(*de dokter komt binnen en zoekt blijkbaar een plaats*)

MARTINE : Ma! Da's dien dokter.

MADAME : 't Is niet waar... Die is plaats aan 't zoeken... Ik hoop dat hij niet aan dit tafeltje komt zitten... Och neen, hier hebt ge hem...

DOKTER : Excuseert dames.

MADAME : Bezet !

DOKTER : Wablief?

MADAME : 't Is bezet.

DOKTER : Dat is heel vriendelijk, madame. Dank u. (*hij gaat bij de dames aan tafel zitten*)

MARTINE : Graag gedaan.

DOKTER : Koud buiten, hé?

MADAME : Dat wel, ja.

DOKTER : De tijd van 't jaar, nietwaar. Juli. De zomer. Juist, hé?

MADAME : Ja...

MARTINE : (*zucht*) Mag ik nu niet naar huis gaan?

MADAME : Neen, Martine, ge blijft zitten.

MARTINE : Wat zit ik hier te doen? Niks.

MADAME : Dat is eender. Als ik zeg dat ge blijft zitten, dan blijft ge zitten. Is dat goed verstaan?

MARTINE : Ja, 't is al goed...

DOKTER : Wat gaan we drinken?

MARTINE : Voor mij niks, dank u.

MADAME : Ik heb juist besteld.

MARTINE : Leugenaar.

MADAME : Martine !!

MARTINE : Ik heb nog geen garçon gezien, zenne.

MADAME : Ge gaat de ezel niet uithangen, hé Martine.

MARTINE : Ik heb alleen maar gezegd dat ge liegt, dat is alles.

MADAME : (*haalt sleutelbos uit haar handtas*) Hier. En maakt dat ge naar huis zijt! Ambetant jonk !

MARTINE : Merci, ma'ke.

(*Martine af*)

DOKTER : Das de puberteit, hé, madame.

MADAME : Dan hoop ik dat het rap voorbij is. Ik word compleet hoorndol van dat jonk.

DOKTER : Morgen spreken ze van een hittegolf.

MADAME : Hein?

DOKTER : Juist gehoord op de radio.

MADAME : Och god...

DOKTER : En dan is er niks zo goed als een goed tasje koffie. Pas op, de meeste mensen hebben de neiging om dan iets koud te drinken, maar dat is rats verkeerd.

MADAME : Allee...

DOKTER : Diarree.

MADAME : Hein?

DOKTER : Diarree. Koud drinken. Heel slecht voor den diarree. Allee ja, eigenlijk heel goed voor den diarree. Hahahaha!! 't Is in elk geval zo: van koud drinken krijg ik altijd diarree.

MADAME : Och god...

DOKTER : U niet?

MADAME : (*weet niet wat te zeggen*) Ik weet het eigenlijk niet...

DOKTER : Afgang? De vlammeende schijterij.

MADAME : Alstublieft, zeg.

DOKTER : Ik kan het niet beter beschrijven.

MADAME : Ik denk dat ik maar eens doorga.

DOKTER : Als ge doorgaat zijt ge in twee.

MADAME : Dag, mijnheer dokter.

DOKTER : Allee, komaan, blijft nog wat. Ge zou me daar een groot plezier mee doen.

MADAME : Ik moet gaan zien. Ons Martine is geen meiske om alleen thuis te zitten.

DOKTER : Een koffietje? Garçon !!

MADAME : Neen, echt niet. Ik ben weg.

DOKTER : Jeanne, alstublieft, ga terug zitten. Komaan.

MADAME : Ik heet Yvonne.

DOKTER : Dat speelt gene rol. Hoe zou u willen dat ik heet? Is Frans goed voor u?

MADAME : Mijnheer dokter, alstublieft...

DOKTER : Oké, 't is goed. Ik heb het verstaan. Zegt dan maar Louis.

MADAME : Luistert, mijnheer, uw voornaam interesseert me niet.

DOKTER : Zwijgen, zeg ik !!! En zitten!!! Allee!!! Zit !!
Zit !!

(madame De Vos gaat terug zitten) Voilà, se, dat is al beter. Moet er melk en suiker in uw koffie? Garçon!!!
Twee koffietjes!!

MADAME : Doet u altijd zo, mijnheer ?

DOKTER : Louis, oké ?

MADAME : Louis.

DOKTER : En nu blijft ge zitten tot dat ik ben uitgeklast.
Klaar?

MADAME : Alstublieft, zeg...

DOKTER : Ik zei : KLAAR ????

MADAME : Ja, klaar.

DOKTER : Dat is beter, se. En ge moet gene schrik hebben: ik laat u nooit niet meer alleen.

MADAME : Wablieft ?

DOKTER : Nogal een situatie, hé?

MADAME : Dat denk ik ook.

DOKTER : Das de puberteit, Yvonne. Ze doen liever hun eigen goesting dan te luisteren. Hoe zijn we zelf geweest.
Juist, hé?

MADAME : Ik weet niet wat ge wilt zeggen...

DOKTER : Maar ge kunt gerust zijn: ik blijf bij u tot de dood ons scheidt.

MADAME : Ik denk dat u teveel gedronken hebt, mijnheer.

DOKTER : Louis!!

MADAME : Louis.

DOKTER : Ik moet alles toch geen vijftig keren herhalen? Ik heet Louis en gij heet Yvonne. Oké?

MADAME : Oké.

DOKTER : Wij zouden een schoon koppel zijn.

MADAME : Wat?

DOKTER : Wij zijn smoorverliefd op mekaar.

MADAME : Alstublieft, zenne zeg... (*wil rechtstaan*)

DOKTER : Zit !! Zit !!! (*ze gaat terug zitten*) En nu gaan we blijven zitten of ik ga mij hier kwaad maken. En als ik mij kwaad maak, dan ben ik mezelf niet meer. Dan komt het schuim op mijne bek. Ik zou accidenten kunnen doen. En dat willen we toch niet, hé Yvonne? Allee vooruit, dan zijn we akkoord. Gij moest toch ook koffie hebben, hé?

MADAME : Jaja, dat is goed.

DOKTER : Als ge liever iets anders hebt?

MADAME : Neen, koffie is goed.

DOKTER : Jamaar, ge moet nu geen koffie pakken omdat ik een koffie pak. Als ge liever iets anders hebt?

MADAME : Het is goed. Een koffie is goed.

DOKTER : Ik ben blij dat ik u heb leren kennen, Yvonne. Ik denk dat wij samen heel gelukkig zullen worden. Wat denkt gij over seks?

MADAME : Hein?

DOKTER : Twee keren per week vind ik in orde. Ik vind niet dat we al direct moeten overdrijven. Wat denkt gij ervan?

MADAME : Zijt gij niet beschaamd?

DOKTER : Oké, oké, één keer in de week om te beginnen. We zien wel. We mogen vooral niks forceren. Juist, hé?

MADAME : Juist.

DOKTER : Welke kant kiest gij?

MADAME : Welke kant?

DOKTER : Awel ja, welke kant?

MADAME : Kant? Wat kant?

DOKTER : Links of rechts.

MADAME : Waar hebt gij 't over?

DOKTER : Het bed. Linker of rechterkant?

MADAME : Alstublieft...

DOKTER : Wel??? Links of rechts?

MADAME : Rechts.

DOKTER : Dat zal niet gaan. Ik pak de rechterkant.

MADAME : Ik slaap altijd aan de rechtse kant.

DOKTER : Dan wordt het hoogtijd voor verandering. Ik pak de rechterkant en gij pakt de linker. Oké?

MADAME : Ik weet niet of ik dat kan gewoon worden.

DOKTER : Dat moet dan maar.

MADAME : Luistert nu eens. Ik slaap altijd op mijn rechterzij. Als ik op mijn rechterzij lig aan de linkerkant van het bed, gaat dat dan niet lastig zijn?

DOKTER : Lastig?

MADAME : Op welke zij slaapt u?

DOKTER : Op mijn linkse.

MADAME : Serieus? Zou u dan niet liever op mijn plaats liggen?

DOKTER : Waarom?

MADAME : Als ik aan de linkerkant lig op mijn rechterzij en gij ligt aan de rechterkant op uw linkerzij, dan ademen we constant in mekaars gezicht.

DOKTER : Hebt gij soms iets tegen mijn adem?

MADAME : Neen...

DOKTER : Als ge niks tegen mijne adem hebt, wat kan het u dan schelen? Ik pak de rechterkant en gij de linker, daarmee uit.

MADAME : Oké...

(een stilte)

DOKTER : Trekt gij uw benen in als ge slaapt?

MADAME : Ik denk het niet. Waarom?

DOKTER : Wreed degoutant als ge uw knieën zou intrekken. Los in mijn kruis, verstaat ge?

MADAME : A ja... dat is waar...

DOKTER : Degoutant. Wreed degoutant. Maar ja, ik zeg het nog: kinderen kunnen lastig zijn. Vooral in de puberteit. Pas op, ik kan het weten. Ik ben dokter, madame. Dat wist u toch, hé?

MADAME : Dat wist ik, ja...

(een stilte)

DOKTER : Willen we op het terras gaan zitten? Of zit ge liever hier?

MADAME : Ik zou feitelijk liever naar huis willen gaan.

DOKTER : Och god, allee. En waarom? Is 't hier niet gezellig?

MADAME : Dat wel, maar...

DOKTER : Voilà, se! Dat is weeral geregeld. We blijven nog wat.

MADAME : Ik zou naar huis willen gaan. Ik sterf van de koppijn.

DOKTER : Koppijn ? Allee zeg. Dat komt goed uit. Ik ben dokter, madame. We zullen uw geval eens gauw bloot leggen. Zou u met mij willen trouwen, Yvonne?

MADAME : Hein?

DOKTER : Fantastisch. Ge zult er geen spijt van hebben.

MADAME : Mag ik daar niet efkens over nadenken. Ge kunt toch moeilijk verlangen dat ik u nu direct een antwoord geef?

DOKTER : Is dat dan zo moeilijk om te beslissen? 't Is ja of 't is neen. Of hebt gij iets tegen mij?

MADAME : Mijnheer, ik bedoel, Louis, alstublieft.

DOKTER : Vrouwen. Ik zal ze nooit begrijpen. Nooit. *(recht, roept dan alvorens af te gaan)* Garçon !!!! Laat die koffietjes maar zo !!!

(af)

(Madame De Vos zit er een beetje aangeslagen bij. Enkele ogenblikken later komt Martine binnen)

MARTINE : Zit gij hier nu nog ?

MADAME : *(verstrooid)* Hein ?

MARTINE : Zouden we niet beter naar huis gaan, ma? Sebiet hebt ge weer een stuk in uw voeten van al die drank.

MADAME : Wablief? Wat zegt gij nu allemaal?

MARTINE : Dat was maar om te lachen, hé ma.

MADAME : Ik kan daar niet mee lachen, kind.

MARTINE : Allee, hoe zit het nu? Gaat ge mee?

MADAME : Ja, dat is goed... (*recht*) Ik dacht dat gij al naar huis waart.

MARTINE : Ik loop niet geren alleen over straat.

MADAME : Groot gelijk, maske. Allee, kom, we zijn weg. En niet vergeten, hé: als ge afgaat, doe het dan in stijl.

MARTINE : Ja, ik weet het, ma, 't is al goed.

MADAME : Jammaar, das gene zever, hé zeg. Loopt recht!

MARTINE : Zo goed?

MADAME : Voilà. Ge ziet, als ge wilt dan kunt ge het.
(*beiden af*)

DEEL 3

(*de plaat is terug omgedraaid en er staat "BIJ DE DOKTER"*)

(*Madame De Vos en dochter Martine komen binnen. Ze gaan zitten.*)

MADAME : (*na een stilte*) En denkt eraan: als die dokter iets vraagt, dan zal ik wel antwoorden.

MARTINE : Is 't weer zo? Mag ik weer niks zeggen?

MADAME : Martine, alstublieft, we gaan het daar weer niet over hebben, hé. Ik wil gewoon vermijden dat ge stomme dingen zou zeggen.

MARTINE : En daarom moet ik zwijgen?

MADAME : Ik wil niet in affronten vallen.

MARTINE : (*recht*) Ik ga naar huis.

MADAME : Hier blijven gij !! Martine !! Zit !! Hier !! En zit !! (*Martine terug op stoel*)

MARTINE : Ik snap niet waarom dat ik altijd moet meekomen als gij naar den dokter gaat. Ik zit hier gewoon mijn tijd te verdoen. Plezant is anders.

MADAME : Denkt gij misschien dat ik voor mijn plezier naar den dokter gaan? Ik wil gewoon dat gij meegaat, dan kan ik u in 't oog houden.

MARTINE : Ik ben toch geen klein kind meer, hé ma.

MADAME : Hoor ik u nog?

MARTINE : Ja, 't is al goed...

(dokter komt nu ook binnen)

DOKTER : Ahaaa! De dames zijn er al. Excuseert dat ik u efkens heb laten wachten. Ik moest een dringende boodschap doen.

MADAME : Dat is niks, mijnheer dokter.

DOKTER : Niks? Amai. 't Was anders de moeite. Ik dacht dat mijn darmen en al er mee uitkwamen. Bon. Wat kan ik voor jullie doen?

MADAME : Dat weet ik niet.

DOKTER : Och god, allee, u weet het niet?

MADAME : U hebt mij gisteren opgebeld en gevraagd of ik eens niet kon langskomen.

DOKTER : O ja?

MADAME : Gisterenavond rond de zevenen.

DOKTER : Gisterenavond? Dan zijt u wel een pak te laat, hé, madame De Vos.

MADAME : Neen! Gisterenavond hebt u mij gebeld. Rond de zevenen.

DOKTER : Rond de zevenen? Tiens...

MADAME : U wou iets met mij bespreken.

DOKTER : Allee zeg... Het zegt me niks.

MADAME : Dat kan nu toch niet! U hebt mij zelf gebeld.

DOKTER : Ik kan mij daar niks van herinneren. Maar allee, dat is niks. Nu dat ge hier toch zijt, ik zou eens iets willen vragen. Als u het mij toestaat natuurlijk?

MADAME : Tja, we zijn hier nu toch. Vraagt u maar, mijnheer dokter.

DOKTER : Bon. Wel, luistert... Ik maak mij zorgen om de voortzetting van deze praktijk. Begrijpt u?

MADAME : Niet direct, neen.

DOKTER : Bezie mij eens goed, madame.

MADAME : Ja. En?

DOKTER : Ik ben in de fleur van mijn leven, madame. In de fleur van mijn leven. Maar toch maak ik mij grote zorgen. Ooit zal er een moment komen dat ik deze praktijk zal moeten stopzetten. Meer dan waarschijnlijk zal dat zijn omdat mijn gezondheid het op dat moment niet meer zal toelaten om mijn praktijk op een ordentelijke manier verder te zetten. En daarom, madame, daarom dien ik nu, vandaag, heute, aujourd'hui, mijn verantwoordelijkheid op te nemen. Vastberaden en plichtsbewust.

MARTINE : Wat een zin, zeg. Hoe lang hebt ge daar op geoefend om dat van buiten te leren?

MADAME : Martine!! Ik heb u verwittigd, hé!! Ik wil hier weer niet afgaan, hé!!

DOKTER : Ja, ik wou dat eerst ook niet. Maar als 't moet, dan moet het. De natuur kunt ge niet tegenhouden.

MARTINE : Ik word hier behandeld als een klein kind. Pas op voor dit, pas op voor dat, zit stil, zwijgt. Ik begin dat kotsbeu te worden.

MADAME : Het wordt tijd dat ge uw plaats eens leert kennen.

MARTINE : Mijn plaats. Ge zijt precies over een hond bezig.

MADAME : Als grote mensen spreken, moeten kleine kinderen zwijgen.

MARTINE : Alstublieft, zeg. Allee, mijnheer dokter, wat zegt u daar nu van?

DOKTER : Ik zou ook graag hebben dat ge eens efkens zwijgt. Ik was iets aan 't uitleggen. Als ge me iedere keer onderbreekt, dan ben ik op de duur mijn draad kwijt.

MARTINE : Oké, goed. Ik trek mijn mond niet meer open.

DOKTER : Bon. Waar was ik gebleven?

MADAME : Geen idee...

MARTINE : (*zucht*) Ge waart uw verantwoordelijkheid aan 't opnemen.

DOKTER : Juist. Vastberaden en plichtsbewust.

MADAME : (*een stilte*) En?

DOKTER : U zijt niet mee, hé?

MADAME : Neen.

DOKTER : Ik zal het u uitleggen. Vòòr mij had mijn vader deze praktijk, daarvoor was het de praktijk van mijn grootvader, daarvoor was het mijn overgrootvader, daarvoor mijn over-over-grootvader. Begrijpt u? Al tien generaties lang is deze dokterspraktijk overgegaan van vader op zoon. Al tien generaties. En met mij stopt het. Gedaan, fini, schluss.

MADAME : En de kinderen?

DOKTER : Die zijn allemaal dokter geworden, madame, alle drie.

MADAME : Maar niemand wil het van u overpakken?

DOKTER : Jawel. Maar dat is het hem juist. Ze zouden alle drie wel willen. Ze vechten er bijna voor. Maar ik wil het niet.

MADAME : Dat snap ik niet.

DOKTER : Ik heb drie dochters. Geen zoon. Er is niemand om mijn naam verder te zetten. Als hier één van mijn dochters komt te zitten, dan is 't gedaan. Nadien komt er niemand met dezelfde naam meer.

MADAME : Ik vrees dat daar weinig aan te doen is.

DOKTER : Juist. En daarom had ik graag met u een 'klapke' gedaan.

MADAME : Met mij? En waarover?

DOKTER : Aangaande de opvolging, madame. Ik ben ten einde raad. Ik moet een opvolger hebben.

MADAME : Ik zie niet goed in hoe ik u een opvolger aan de hand kan doen.

DOKTER : Dat kan anders op volkomen natuurlijke wijze geschieden. Penetratie, bevruchting, eisprong, enzovoort, enzovoort.

MADAME : Ow ow ow ! U bedoelt toch niet...? Sorry, maar dat zal niet doorgaan, vrees ik. Ik zie mij niet opnieuw zwanger worden omdat u zo nodig de familietraditie wilt verder zetten. En daarbij, wie zegt er dat ik dan een zoon op de wereld ga zetten? Het kan evengoed een dochter zijn en dan staat ge even ver.

DOKTER : Nu zitten we efkens verkeerd, denk ik.

MADAME : Ik hoorde u duidelijk zeggen: op een volkomen natuurlijke wijze, penetratie, bevruchting. Ik maak daar uit op dat u bij mij een kind wilt maken.

DOKTER : Madame! Geen haar op mijn kop dat er aan denkt om bij u een kind te maken! Au contraire, madame! Het idee alleen al.

MADAME : Bedankt. Dat is maar om aan te pakken. Zie ik er zo afstotelijk uit, misschien?

DOKTER : Neenee, madame, zeker niet. Ik vind u zeer aantrekkelijk en onder andere omstandigheden ben ik bereid om direct met u in de koffer te duiken. Maar we moeten ernstig blijven, madame. U bent ook niet meer zo piepjong. Ik wil mijn zoon het plezier van een jonge moeder te hebben absoluut niet ontzeggen. Daarom kan ik u onmogelijk nomineren voor het moederschap. Ik moet mezelf verplichten om uit te zien naar een jonger exemplaar. Zoveel ben ik mijn aanstaande zoon wel verschuldigd.

MADAME : Dat begrijp ik, mijnheer dokter. Maar waarom wilde u mij dan spreken?

DOKTER : Omdat ik een persoon van het vrouwelijk geslacht meen gevonden te hebben die mij perfect geschikt lijkt.

MADAME : En nu vraagt u om mijn zegen?

DOKTER : Zoiets ja.

MADAME : Maar mijnheer dokter toch. U bent een volwassen man. U bent oud en wijs genoeg om zelf te beslissen wie er uw aanstaande gaat worden. Daar hebt u mijn toestemming toch niet voor nodig. Ik vrees dat u eerder de toestemming van uw echtgenote zult nodig hebben.

DOKTER : O ja?

MADAME : Volgens mij bent u nog altijd getrouwd en is bigamie bij wet verboden.

DOKTER : Bigamie?

MARTINE : Bigamie wilt zeggen dat u met meer dan één vrouw bent getrouwd.

DOKTER : O, is dat bigamie?

MADAME : En dat kan voor problemen zorgen.

DOKTER : Dat denk ik nu wel niet...

MADAME : Hoe gaat ge dat dan oplossen? Ge gaat toch niet scheiden?

DOKTER : Ik kan niet anders, madame. Ik moet scheiden. Anders kan dat kind mijn naam niet dragen, hé. Ik scheid en ik trouw opnieuw, maar dan met iemand anders. Dan heb ik de minste problemen.

MADAME : Allee vooruit. Weet uw vrouw het al?

DOKTER : We hebben het al uitgebreid besproken. Ze snapt volkomen mijn probleem en ze zal mij niks in de weg leggen.

MADAME : A la bonheur. Hebt ge uw nieuwe vlam al voorgesteld?

DOKTER : Nog niet. Maar ik ga daar toch niet te lang mee wachten. Nu dat ik weet dat ik van uw kant ook geen problemen moet verwachten, ben ik weeral een stukje geruster. En u kan ook gerust zijn, madame: ik zal ze heel goed soigneren, uw dochter.

MARTINE : Wablief??

MADAME : U bent aan 't zwanzen?

DOKTER : Ik ben bloedserieus, madame.

MARTINE : Ik mag nog altijd niks zeggen, zeker?

MADAME : Mijnheer dokter, alstublieft...

DOKTER : Uw dochter is de uitverkorene.

MARTINE : Allee, merci.

DOKTER : Madame, ik wil een kind van uw dochter.
Punt uit.

MADAME : Ja, droomt maar hardop. U hebt toch niet gedronken of zo?

DOKTER : Madame, ik ben nog nooit zo nuchter geweest als vandaag. Ik wil een kind van uw dochter. Een zoon. Een flinke zoon. En daarom heb ik u naar hier laten komen, om het met u te hebben over de modaliteiten.

MADAME : Nu geloof ik dat gij iets mankeert. Het verschil in leeftijd is u nog niet opgevallen, zeker?

DOKTER : Integendeel ! Dat groen blaadje is perfect. En wat dat leeftijdsverschil betreft: échte liefde kent geen leeftijd, madame. En misschien nog een klein detail om u te overtuigen: ik zit er warmpjes in. Financieel kom ik niks tekort.

MADAME : Nog voor geen miljoen, mijnheer. Vergeet het maar.

DOKTER : Alles heeft zijn prijs, madame. Wat had u in gedachten?

MADAME : Ik had niks in gedachten. Gij denkt dat mijn dochter zomaar te koop is of wat?

DOKTER : Vijfhonderd duizend? Cash in 't handje.

MADAME : Doe geen moeite.

MARTINE : Ik vind dat we eens serieus moeten klappen.

MADAME : Ja, 't is klaar, zwijgt maar al.

MARTINE : Neen, ik zwijg niet!!! Mag ik alstublieft eens zélf beslissen wat er met mij gebeurt!!

MADAME : Komaan, Martine, we gaan naar huis.

MARTINE : Neen!! We blijven hier!! Ik wil hier over klappen.

MADAME : Over klappen? Seffens uw bed in, ja.

MARTINE : Ma, alstublieft!! Ik ben geen klein kind meer!!! En ik ben oud genoeg om zelf te beslissen wat ik wel of niet doe!! Klaar????

MADAME : Martine!! De mensen!!

MARTINE : Ik veeg mijn voeten aan de mensen!!

MADAME : Ik ken u niet meer, zenne.

MARTINE : Dat moet gij weten!! Mijnheer dokter, luistert. Ik wil dat we eens serieus onderhandelen over het maken van uw toekomstige zoon. Om te beginnen wil ik het hebben over de financiële kant van de situatie. Als ik het doe, wil ik er zelf financieel beter van worden.

DOKTER : Ja, natuurlijk, dat is maar normaal, hé. En aan wat had u gedacht?

MARTINE : Een miljoen.

DOKTER : Een miljoen? Is dat alles?

MARTINE : Ja. Een miljoen euro.

DOKTER : Euro?

MARTINE : Of Dollars, dat is ook goed.

DOKTER : Een ogenblik, hé.... Eén miljoen Euro.... Hoeveel was dat vroeger?

MARTINE : Dat heeft toch geen belang, zeker. Euro is euro.

MADAME : In Franken was dat vroeger veertig miljoen.

DOKTER : O zo...

MARTINE : En ge moet niet proberen af te pingelen, ik doe niks van de prijs af.

DOKTER : Neen, neen, dat begrijp ik.... Ik ben alleen niet zeker of er nog zoveel op de rekening staat. Ja, we hebben juist wat kosten gehad, ziet ge, vandaar. Maar ik zal 't nazien. Ik zal er zo rap mogelijk werk van maken.

MADAME : Ik vind u feitelijk wel goed, hé, mijnheer dokter. Een paar dagen geleden in 't café wou u nog met mij trouwen.

DOKTER : Ja, ik weet het. Ik heb er ondertussen eens goed over nagedacht. Toen in dat café zag ik het echt niet

meer zitten. En ge moet dat echt zien als een wanhoopsdaad.

MADAME : Een wanhoopsdaad? Allee merci. De complimenten zijn weer voor niks vandaag.

MARTINE : Hoe zit het? Wat gaan we doen?

DOKTER : Ik zal u zo rap mogelijk bericht laten.

MARTINE : Ik had het feitelijk graag nu geweten. En nog iets: van zo gauw dat ik ervoor gezorgd heb dat er een zoon van u op de wereld staat, dan wil ik dat we scheiden.

DOKTER : Scheiden?

MARTINE : Of hebt ge liever dat ik wacht tot ge uw laatste adem uitblaast? En dat ik dan met de rest van uw fortuin ga lopen?

DOKTER : Oké, goed. Een kleine en dan scheiden. Ik zal er eens over nadenken.

MARTINE : En geen discussie over het hoederecht. De kleine blijft bij mij.

DOKTER : Ik mag hem toch zien af en toe?

MARTINE : Dat weet ik nog niet. En dan had ik nog een klein vraagje.

DOKTER : Doe maar.

MARTINE : Gij gaat dus van uw vrouw scheiden?

DOKTER : Ja. Absoluut.

MARTINE : En dan trouwt ge met mij?

DOKTER : Dat was de bedoeling, ja.

MARTINE : En dan scheidt ge van mij?

DOKTER : Eu... zoiets, ja.

MARTINE : Door het feit dat ge al eens avances hebt gemaakt bij ons ma, zou het kunnen dat ge na onze scheiding terug voor ons ma kiest en haar misschien ook nog een kind in haar nek draait. Maar dan heb ik weer problemen, hé. Die kleine van ons ma zal een halfbroer van mij zijn, maar ook een halfbroer van mijn zoon. Mijn zoon zal bomma zeggen tegen mijn moeder en bompa tegen u omdat gij de man zijt van zijn bomma, maar

eigenlijk zijt ge zijn vader. Nu door het feit dat gij getrouwd zijt met mijn moeder ben ik eigenlijk ook uw stiefdochter en is mijn kleine uw kleinkind, ook al zijt ge zelf de vader. Nu vraag ik me feitelijk af of die kleine ook bomma tegen mij moet zeggen? Vindt ge niet dat ik op mijn leeftijd wat jong ben om bomma te spelen?

MADAME : Martine, alstublieft, gij kunt er altijd nogal een uitleg van maken, zenne.

MARTINE : Is dat nu zo moeilijk?

MADAME : Wij zijn hier aan 't afgaan dat het niet meer schoon is.

MARTINE : Denkt gij dat?

MADAME : Al die moeilijke zinnen, zeg. Volgens mij kunnen de mensen dat niet meer volgen.

MARTINE : (*kijkt rond*) Amai... Die kunnen nogal loeren, hé?

DOKTER : 't Is te zeggen, zeg. Daar vanachter... Ziet ge hem zitten? Amai mijn frak, zeg.

MARTINE : Ik heb zware twijfels.

MADAME : Twijfels? Waarover?

MARTINE : Over dat trouwen met dien dokter.

MADAME : Dat zal wel meevallen. En daarbij: uw broodje is dan ineens gebakken.

MARTINE : Ik gaan 't niet doen.

MADAME : Wablief?

MARTINE : Neen. Van al die situaties krijg ik op de duur koppijn. Ik denk dat ik mijn toekomst een klein beetje anders gaan uitstippelen.

MADAME : Denkt nu toch eens vijf minuten na, kinneke. Ge laat hier serieus wat liggen, zenne, weet ge dat?

MARTINE : Dat geeft niet. Ik zal zelf mijn toekomst wel bepalen. En wilt ge weten hoe die eruit ziet? Luistert. Stel dat ik nu zwanger ben.

MADAME : Zwanger? Hoe kan dat nu?

MARTINE : Ma, alstublieft, ik zei: stel.

MADAME : En van wie?

MARTINE : Dat maakt toch niet uit! Van een Roger.

MADAME : Ik ken geen Roger.

MARTINE : Ik ook niet. Maar stel dat die Roger de vader van mijn kind wordt.

MADAME : Daar hebt gij mij nooit iets over verteld.

MARTINE : Ik weet het. Misschien trek ik dan wel wat op u en vertel ik ook niet altijd alles. Nu moet ik zeggen: het is wel spannend. Dat is zoiets als, allee ja, bijvoorbeeld in 't geniep sigaretten roken.

MADAME : Gij rookt toch niet?

MARTINE : Ik bedoel dat ook niet letterlijk, hé ma! Die Roger en ik, wij zien mekaar graag. En we zijn van plan om samen te gaan wonen, met of zonder geld dat maakt niet uit.

MADAME : Samenwonen?

MARTINE : Trouwen is hopeloos uit de tijd. Daarbij, dat kunnen we nog altijd als we daar ooit goesting voor hebben. Voilà, nu weet ge het. En nu ben ik er mee weg.

MADAME : Martine!

MARTINE : Wat is 't nu?

MADAME : Ik snap u toch niet, zenne. Denkt toch eens na.

MARTINE : Dat heb ik gedaan, zijt maar gerust. En de rapste manier om thuis weg te zijn is mij een kind laten maken. En als dat gebeurd is, ben ik gerust.

MADAME : Hoe kunt ge nu zoiets zeggen?!

MARTINE : Ge hebt me lang genoeg als een klein kind behandeld.

MADAME : Dat is niet waar. Ik heb u altijd willen beschermen.

MARTINE : Dat zal wel. Saluut ! Ik ga op zoek naar een Roger. En nog een goeie afgang, hé. (*Martine af*)

MARTINE : Awel, dat vind ik nu een afgang, se. Nu gaan we hier in mijn ogen écht af. Is dat nu een goed einde voor een stuk?

DOKTER : Een afgang is het in elk geval. Wat moet ik nu doen met mijn opvolging?

MADAME : Die gooit nu zomaar één miljoen euro in 't water. Dat is toch niet normaal, hé? Jongens, jongens...

DOKTER : Misschien dat wij samen nog iets kunnen regelen?

MADAME : Wij samen? Na alles wat ik hier vandaag heb gehoord? Dat zou helemaal een afgang zijn.

DOKTER : Maar een afgang in stijl. O ja, ik heb de centen. Ik vind dat we er toch nog eens over moeten klappen.

MADAME : En de liefde? Wat doen we daar mee?

DOKTER : Liefde? Dat is totaal voorbijgestreefd.

MADAME : Denkt ge?

DOKTER : Absoluut. Wie gelooft er nu nog in de liefde? Alles draait tegenwoordig om de centen.

MADAME : Dat weet ik toch niet, zenne...

DOKTER : Het is wetenschappelijk bewezen.

MADAME : Ja?

DOKTER : Kijkt maar eens rond in de wereld. Wie houdt zich nog met liefde bezig? Geen kat.

MADAME : *(denkt even diep na)* Misschien hebt ge gelijk... We moeten er nog eens over klappen.

DOKTER : Onder vier ogen. Kom, we gaan af.

MADAME : Maar ineens goed, hé.

DOKTER : Jaja, ineens goed...

MADAME : Ik lach er niet mee. Komaan, kop omhoog, schouders achteruit. En als ge zó afgaat, dan gaat er niemand iets van zeggen... Voilà se. Dàt is afgaan.

(beiden af)

EINDE